

СЪ КНИГАТА НА ПРИКАЗКИТЪ

Книго, книжке извехтѣла,
съ тебъ и съ твойтѣ редове
що поля съмъ извървѣла,
планини и градове!

Ту въвъ столици отъ мраморъ
ний вървие подъ ржка;
тамъ се скита князь измаменъ
край свещената рѣка.

Огненъ змей съсъ малка прашка
стрелвамъ въ черна пещера.
Ахъ, въ огньоветѣ дивашки
отъ индийци ще умра!

А когато те затворя,
книго, книжчице — тогазъ
отъ небеснитѣ простори
на земята падамъ азъ.

Денемъ шепна твойто име,
нощемъ виждамъ те на сънь;
о, вземи ме, отнеси ме,
съ тебъ да литна пакъ навънъ!

Яна Язова

ДѢДО ТЕОДОСИЙ

Хаджи папа Теодосий, архимандритъ Санаитски, се приведе и натисна мандалото. Пжтната врата скръцна и се отвори. Старецътъ влѣзе въ двора на солунската черква Света Мина, ала не удари къмъ черковната врата. Кривна надѣсно, къмъ една мъничка кжщурка, сгушена срамежливо задъ едно дърво съ почернѣли клони. По три каменни стжпала калугерътъ слѣзе въ кжщурката и подири съ очи словослагателя на първата българска печатница. Единъ гологлавъ човѣкъ, съ високо, бледно чело стоеше наведенъ въ полумрака надъ металнитѣ букви.

— Господъ да ти помага, мжченико! Закончи ли „служението“?

— Къмъ края съмъ, дѣдо Хаджия. Още малко остана.